

RADIOPUHE AMERIKAN KANSALLE 2/12 - 1939.

Kunnioitettavat amerikkalaiset radiokuuntelijat.

Me suomalaiset olemme tunnettuja siitä, ettemme juuri aiheuta yllätyksiä maailmalle, sillä me olemme realiteettien kansaa, jotka emme kuvittele liikojia emmekä myöskään tee suunnitelmiamme tuollaisten kuvitelmien mukaisesti. Suomalaisena en ole ollut muista poikkeava, olen ollut realiteettien mies. Tällaiselle henkilölle ulkopolitiikan ala, joka on ääriivoiltaan epämääräinen ja jossa ollaan niin paljon tekemisissä epämääräisten voimien ja niistä aiheutuvien yllätysten kanssa, on tuntunut vieraalta.

Mutta jo näinä kahtena päivänä, jotka olen hoitanut maani ulkoministerin tehtäviä, olen tullut huomamaan, että käsitykseni ulkopolitiikan alalla vaikuttavien voimien epämääräisyydestä ovat olleet epäoikeudenmukaisia. Ainakin tällaisena aikana, jota me Suomessa nyt elämme, ulkopolitiikka on konkreettista ja siinä vaikuttavat voimat reaalisia, joten huomaan jälleen tähän uuteen toimeen astuessani olevani tekemisissä mitä kourantuntuvimpien tekijöiden kanssa. Minä en puhu aseit-

ten vaikutuksesta ulkopoliittisten vaatimusten toteuttamisessa, sillä sen ruvetessa tuntumaan ulkopoliittisen johdon merkitys vähenee, puolustusministerin vaikutus kasvaa. Mutta minä puhun eräästä tärkeästä tekijästä, ulkopoliittisesta voimakentästä, jonka vaikutus ulottuu läpi aseitten melskeenkin.

Se myötätunto, jota maamme on saanut osakseen monien kansojen taholta, on käsitykseni mukaan todellinen reaalin ulkopoliittinen voima, sillä se lujittaa luottamustamme asiamme oikeuteen, nostaa meidän taistelumme korkealle yläpuolelle sen, mitä se meille itsellemme merkitsee. Se kohooa pienen kansan olemassaolon taistelusta vertauskuvalliseksi kamppailuksi inhimillisen oikeuden puolesta. Me olemme halunneet nähdä maailman myötätunnon kohdistuvan meihin ei niin paljon meidän itsemme vuoksi, vaan senvuoksi, että maailman sivistynyt mielipide on nähnyt meidän taistelussamme juuri tuon korkeimman tarkoituksen.

Kun minulla on tilaisuus puhua Yhdysvalloissa oleville radiokuuntelijoille Suomen tämän hetken ulkopoliitikasta, haluan palauttaa mieliin, että edeltäjäni, ministeri Erkko jo esitti ne ulkopoliittiset periaatteet, jotka ovat olleet määräävinä koko kansamme itsenäisyyden ajan. Me olemme halunneet kaikesta sielustamme olla mukana järjestämässä kansojen keskinäisiä suhteita ystävällisessä hengessä tehtävien sopimusten avulla, jotka parhaalla mahdollisella tavalla turvaisivat riitaisuuksien rauhanomaisen ratkaisun, ja pitää kiinni tehdyistä sopimuksista, Olemme halunneet pitää pyhinä annetut lupaukset ja vakuutukset, ja me toivomme, että tämä vilpittömän tahtomme pysyä annetussa sanassa ei ole jäänyt maailmalta huomaamattomaksi.

Edeltäjäni asema ulkoministerinä on ollut vaikea.. Tiedän hänen tehneen kaiken alkaa työtä Suomen ja Neu-

vostoliiton erimielisyyksien rauhalliseksi ratkaisemiseksi siinä uskossa että suurenkin kansan kunnian ja edun mukaista on noudattaa suhteissaan pieneen kansaan samoja periaatteita, joita tämä pieni kansa on noudattanut: pysyä solmituissa sopimuksissa.

Hänelle oli katkera pettymys, kun hän kolme päivää sitten sai ensimmäiset tiedot siitä, että Neuvostoliitto on ryhtynyt käyttämään voimakeinoja. Ja koko Suomen kansa jakaa hänen kanssaan tämän pettymyksen. Se oli uskonut, kuten ministeri Erkkö, että oikeudellisesti niin vuoren luja Suomen kanta saavuttaisi tunnustusta myöskin suuren naapurimme taholta.

Tästä pettymyksestä huolimatta ja ehkäpä sen terästämänäkin Suomen kansassa yhä vielä on ja tulee varmasti säilymään usko siihen, että oikea asiamme lopuksi voittaa, että Suomen itsenäisyyttä ja riippumattomuutta ei voida tuhota niillä keinoilla, joihin suuri naapurimaa on viimemainittain turvautunut. Tätä meidän uskoamme on ollut vahvistamassa, kuten jo sanoin, mitä voimakkaimmalla tavalla tietoisuus siitä, että sivistysmaailma, sen eturintamassa Amerikan kansa ja Yhdysvaltain hallitus ovat monella tavoin myötätuntoa osoittamalla ikäänkuin tahtoneet antaa vakuutuksen: taistelunne siellä pohjan perukoilla ei ole yksistään omanne, vaan lukemattomien kanssaihmistenne maailman eri puolilla.

Tuhannet ja taas tuhannet suomalaiset ovat tulleet sinne Amerikkaan suuren vapauden aatteen ajamina. Tämän aatteen Suomi pääsi toteuttamaan vasta vähän yli kaksi vuosikymmentä sitten, ja Venäjän kanssa solmitulla rauhansopimuksella, johon vastapuolta ei oltu pakotettu, vaan jolla vahvistettiin tasa-arvoisuuden pohjalla Suomen itsenäisyys, määrättiin vapaan Suomen valtakunnan rajat ja valtakuntien väliset suhteet.

Nyt tämä vapaus on uhattuna, kaikki arvot, jotka

ovat meille rakkaita, on pantu vaakalaudalle. Jos tuo kaikkien kansojen kaipaama vapaus meiltä riistetään, niin vapauden piiri maapallolla supistuu. Me haluamme olla jälleen realiteettien kansaa ja tunnustaa, että tuon vapauden piirin supistuminen ei ehkä ole niin tuntuva, kun sitä tarkastelee kaukaa. Mutta meidän kohdallenne sattuneena sillä on ratkaiseva merkitys kohtaloomme. Ja niin paljon voimme sanoa maailmanhistoriallisestakin näkökulmasta pyrkimättä asemamme yliarvioimiseen, että vapauden piirin supistumisen lisäksi myöskin maailman kulttuuri-kehitys kärsisi vammaa, jos Suomen kansan oikeus itseenäiseen olemassaoloon riistettäisiin.

Näin tuntien ja ajatellen ja jälleen kerran uudistaen edellisen hallituksen ja sen ulkoministerin taholta lausutun ohjelman: Emme ole uhkana kenellekään, emme keneltäkään muuta pyydä kuin saada elää rauhassa omaa elämäämme toimien läheisessä vuorovaikutuksessa muitten maailman kansojen kanssa, minä olen ryhtynyt hoitamaan maani ulkoministerin tehtäviä.

Sillä paikalla, jolle olen joutunut, on minun parhaan kykyni mukaan koetettua toimia niin, että Suomi, joka tahtoo suorittaa vain töitä, voisi mahdollisimman pian saada voimaan rauhalliset suhteet Neuvostoliiton kanssa. Se minkä sanoin ellen muutamille ulkomaalaisille lehtimiehille, sen voin nyt toistaa teille, arvoisat radio-kuuntelijat: Suomen hallitus ei tahdo kieltäytyä neuvotteluista rauhan palauttamiseksi. Mutta jokainen, joka uskoo, että Suomen kansa voitaisiin aseellisen uhan ja alkaneen terrorin avulla saada taipumaan sellaisiin myönnytyksiin, jotka merkitsisivät itsenäisyytenne tosiasiallista menetystä, erehtyy. Me puolustaudumme tällaisia pakkokeinoja vastaan, emmekä saata uskoa, että läntinen sivistysmaailma ei löytäisi keinoja, jotka ovat kallisarvoista myötätuntoakin voimakkaampia. Kun nämä keinot löytyvät, niin vapautta rakastavat kansat kaikkialla maailmassa voivat olla varmat siitä,

että Suomen itsenäisyys säilyy ja että vapauden piiriä
ei tällä maailmankolkalla ole supistuminen uhkaamassa.